

Попереду на буланому огирі, красувала ся велична і могутня постать Богдана Хмельницького. Його червоний жупан з довгими вильотами брав у себе очі мов пишній мак, що зацвів серед зеленого степу. Високе чоло Богдана поділило ся на двоє глибокою зморщкою, над очима його збігали ся до купи рясні брови, а довгі вуси, обгорнувши уста півколом, мов застигли у своїй пишній красі. На всій поставі козацького ватажка відбивала ся глибока дума й рішучість.

Не за легку справу брав ся Хмельницький. Він брав ся за ту саму справу, що через неї Наливайко, Сулима, Павлюк і Остряница загинули лютою смертю під руками катів... за справу визволення України з під лядської кормиги... Козацької сили немає... Реєстрові козаки у ярмі і покірливі гнобителям своєї батьківщини... Коло самої навіть Січи Запорозької стояла польська залога, що тепер гнала ся за козаками, намагаючись захопити непокірливого Чигиринського сотника і запровадити його у Варшаву на ганебне катоване й страту.

Поруч з Хмельницьким з одного боку їхав кремязний, як дубовий пенъ, довговусий козак Богун та високий мов дзвіниця Джеджалій. В обох запорожців були за плечима рупниці, біля боку шаблі, а за поясом пістолі. З другого боку від Богдана басував конем син його Тиміш, бравий, чорновусий парубок. у блакитньому жупані, а позаду їхали